

[Socialministeren.]

indtræder der til Gengæld Forhøjelser paa følgende Punkter: De forhøjede Takster, navnlig ogsaa de forbedrede Fradragregler, medfører en Udgiftsstigning paa 7 Mill. Kr., hvori dog fragaar $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i personlige Tillæg; Alderstillæg for de meget gamle, over 80 Aar, andrager $2\frac{1}{2}$ Million og Børnetillæg ca. 1 Mill. Kr., hvortil kommer Overflytning af de 65-aarige fra Invalide- til Aldersrenten, hvilket vil koste 1 Mill. Kr.

Jeg skal i øvrigt vende tilbage til den nærmere Fordeling af Udgifterne ved Omtalen af den nye Refusionsordning. Naturligvis er der ogsaa ved Aldersrenten og Invalideforsikringen ligesom ved Sygeforsikringen en Række Ændringer af Betydning udover dem, jeg har nævnt ved Omtalen af Princippet og Hovedreglerne. Af Hensyn til Tiden skal jeg kun nævne de mest interessante.

Hvad Invalideforsikringen angaar, er der yderligere foretaget den vigtige Ændring i § 38, at Definitionen af Begrebet Invaliditet er ført tilbage til Formuleringen i Loven af 1921, saaledes at Sammenligningen for Invalideforsikringsretten ikke længere skal ske med Personer „i tilsvarende Aldersklasse“, men efter de gamle Regler. Thi den nye Tilføjelse var praktisk umulig og i øvrigt en meget irrationel Ændring, og alle sagkyndige fraraadede den i 1927.

Endvidere er i Forbindelse med det nye Fradragssystem foretaget forskellige Ændringer vedrørende Pensionister eller Personer, der faar Erstatning efter Ulykkesforsikringsloven, jfr. § 41. Det nye System forandrer Fondens Stilling saaledes, at bl. a. Statens og Kommunernes Bidrag ikke fremtidig indgaar i denne.

Invalideforsikringsraadet foreslaas fremtidig benævnt Invalideforsikringsretten, fordi der ligesom ved den faste Voldgiftsret ikke er Tale om et Raad, men om en Institution, der kun afsiger endelige, inappellable Kender.

Fremtidige Begæring om Invalidrente indsendes ikke til Sygekassen, men til Kommunalbestyrelserne, der jo altsaa faar en langt større Indflydelse end nu, hvorom man kan se i §§ 46, 47, 50 med flere.

I § 48 er der sket den vigtige Ændring, at det uforstaaelige og for Befolkningen ganske vildledende Begreb „forbigaaende Invaliditet“ bortfalder, saaledes at der fremtidig indføres ensartede Bestemmelser vedrørende Renteberegningen for alle Rente-nydere.

Den i 1927 indførte Regel om, at naar

der anvistes Rente, skulde der tilbageholdes et Beløb af ikke over 30 Kr., er bortfaldet som ganske irrationel, netop naar der tilkendes Rente og Ansøgningen derfor har været berettiget.

Rejssehjælp kan ogsaa fremtidig udredes til en Ledsager, hvor Invaliditeten kræver en saadan.

Invaliderentens Udbetaling er bragt i Overensstemmelse med Reglerne om Aldersrentes Udbetaling. Hjælpeløshedstillæget bortfalder under Ophold paa Anstalt. — Ved det 65de Aar omregnes Invaliderenten til Aldersrente. Det nærmere fremgaar af § 57. — Reglerne om Renteforskud ændres noget.

Med Hensyn til Helbredelsesforanstaltninger er der ved §§ 63 og 64 sket den betydningsfulde Tilføjelse, at Invalideretten overfor Børn under 15 Aar i begrænset Omfang skal kunne gribe ind, hvor Faren for Invaliditet er utvivlsom, ogsaa for at afværge store Udgifter for det offentlige senere hen i Tiden. Derfor er denne Regel ledsaget af en vis Indberetningspligt for Læger og Lærere.

Endelig skal jeg endnu nævne § 83, hvorefter Arbejderforsikrings-Raadets Virksomhed i Henhold til Lov af 28. Juli 1920 om Invalideforsikring i de sønderjydske Landsdele henlægges til Invalideforsikringsretten, for saa vidt Invaliditetsbedømmelse, Helbredelsesforanstaltninger og Kontrol angaar.

Ogsaa med Hensyn til Aldersrenten er der Grund til at fremhæve enkelte Ændringer, som ikke allerede er anført og omtalt under Omtalen af de bærende Principper eller Hovedregler. Det er allerede berørt, at kronisk syge og andre, der ikke kan optages i en Sygekasse eller Sygeforsikring, desuagtet har Adgang til Aldersrente, jfr. § 78, og at Værdighedsbetingelserne gennemgaaende er mildnet noget. Derimod har jeg vist ikke nævnt, at Kommuner, hvor Levevilkaarene vilde være dyrere, efter Reglerne i § 39, kan henføres til Kommunegruppen med højere Takster.

Der gives endvidere Kommunalbestyrelserne Adgang til for et Aar ad Gangen at forhøje den efterlevende Ægtefælles Aldersrente med et mindre Beløb, en Venlighed, der er naturlig overfor trofaste Ægtefæller; men man strøg den i 1927. Endvidere vil den efterlevendes Aldersrente altid blive omregnet efter den Alder, den ældste af Ægtefællerne havde, da de begyndte at oppebære Aldersrente, dog ikke, hvis de ved den enes Dødsfald vilkaarligt havde afbrudt deres Samliv. Thi den Omstændighed, at de selv har slaaet deres Ægteskab